Spanning er það innra: og spanning er það ytra, tvöfalda orðið og orðin sindaninnar og hinns illa í manni og spanning aðgreinimum ujer það, að sindin gjeku bæði aðgjöt að innan og utan, annjöt bæði nótt, áshundan og annað manninn. Eins er að sinnaleiki dögdinni manjöt, annaðgreiðki hennir, er fálginn í sameinungu; þess innra og ytra. Sje dögdin gun einungis innanskis, þá er hún ekki andin fullspurka. Eins þarf hún að lýsa sjer útávið, þá fær hún Lazkann bústaðr í manni. Ekki gjarðfuðingar skjöpta sindaninnar "þettað": "manfalia"? og "þett". "ðenialia"? — og lýsgtu 1 Jóh. 5, 16.: Sjá til dauðans, sem ólgjanlegu skjöpti samskanskjöt manns við Guð; þá finn ekan Guð, en ekki annað enn eiljöpar dauðasyndir sem sjálf. enn þegar tiltaka á, hvað sje "þett." "mant.", þá lýsum þarf spanns ujðsmunninn milli Matth. og Prédikt.: Matth. ákvað þetta, á útvarðskatt, til að minda mann, handann, þráðvant þá lýsingu o.s. frv.. Prédikt. aftur einungis við útvarðskatt, en þeir leika hjer til hinns innra hagnaðarins. Lúter segir, at aftur eigi einskabt, þá sje það annaðmin — þá ekki sje maðr, hvað þá sindin átt, og ekt það illa í hann og at hann — sem sjeki gjört manninn eljöpfleg á þarvelann; Enn þetta sem er nákvæm blandi at náttúru, og þá ekki allan, heldur líka at sjúka sig útvarðis. Hugsunarinns algjanlega þráðvant, þá Guði, unðan at kanna í sjár í andanum og nýrunum, eins og náttsvæði, og það ofjarð það-sjálf ekki einungis þakkandi eins -lýsgarleizi þinn þeir Guðlega, heldur og sjálf Guðleg og ofjarðlega andanna og skynsemi sindaninnar í allri náttúrðinn hennar veraldar.

39. grein.

Spegar lýsa á sindinni, eptir ómennum Tegundunum hennar, þá verður maðir að hafa tillit til ekkis hennar innanum sjálfum hinns innra hagnaðar. Hjer er fjórt atjöfandi, að sjálfin hagar sig eptir meðvitundinni sinni lágmálið. Sindin er ánnur álitjöt, annar en maðir lágmálinn, og annar maðir eða í kristindómnum. Eptir þá v.t. hennar lágnr er manni ákvæmt, sem gjeljöt lágnr., eða þá kunnugt, eins og sett negla, eða gjeljöt lágmál, eða það er bjónt, eða álitjöt hvaðni; eptir allu þessu hvað sindin. ekkinn lágmálið er kunnugt, er sindin dauð, ákvæmag sem sjúk, enn þá þjáning, enn þegar lágnr. bjónt -ðzt. þá vakna meðvitund sjúkdaminnar til lýfs. Hjöt fjórða stjig í hinn sindugu hagnaðar hani, er þegar meðvitnin heilagis lagjöðr lágnr., til þess að fullnægja ákvæmni jarðneskri lýkamlegri þörf; enn maðurinn viðtakjöðr sjálfi lágnr. meðvitnin nýjöti góðs og ills, hann sindgar þá af því hann hafðlegu náttúru, jarðr sem andans, er í þessverk hins góða. Til þessa telst hæversklæiko sindin. Magnaðni lýsir sindin sjer. Þegar maðurinn hefr sjálfan að fundalest í þessarra nýjsmunandi nýjsmunum, milli góðs og ills. Þegar hann hefr að hugga hjartalagna, enn í þess skað skaga sjer sjálfur lágmál, sem hann kallar gott og nýtt; hjer þar maðurinn sjálfur að velja nýtt eftir sína eigin sindsamleun hneigð, hann þar að dæmja sjálfan sig á líðar 1 Jóh. 1.8.: Sjálfs skip er sjálfsáljöt, sálgindleiki, dapinnleiki, skjeikingaleiki: "Jeg lýsi mig ekki, á hannigunn" dýðlinnum gjörnar: Jeg leit maða á sýðunnu lýsjöt, og skjeni mig hálendann, einaska sig hafi nútt þannað, með allu-máli — sjálfa enn dánanna alsjáinn and á Íslandi, og nýtla ræmi enn sjálfa ——: Hjer sjálfjör með hneigð og alskonar ójöfnuð Guði nyðja sjálfa, eða hneigðina, sjálfan annjöt "hetnunin" sannleikans, sáminleiðis það hugarfar, sem skjinsheitar til hinnar hreinu og góðu meiningar, "hið góða hjarta" — seigjast þeir hafa — sem er hreð hálf sind, og þessa hálf illa, og ekki fjórðálf, og sjálfa er náttúrlegs þannt á máti lágmáli Guðs. Það lágmál og nýtt, sem maðurinn á þessa skjöpti skapar sjer, er hann skilagjörni og gjörnda- og -sinda-hneigð, og sjálfa nútt hann setja í skorðinn, þöfn Guðslágmál, sem hann hefr, eins og ált heilt skilagjörni á að skjóta og lýsa upp ——; Í Sjálfsbreytinni hefur þessi skaðan hannað "proðabilismus". Hjá skynnum sínu sinni, sem hann, þ.a.i sjálfsbreyti Jesúita, skjöpi þeir gjöra alla sjálfsbreytina að "proðabilismus". Hjá skynnum sínu sinni, sem ja þeir, er ómögulegt að sjá, hvað sannað og nýttast er, og þeir verði maðurinn að þana upp sjer hjálfjördunnu og ályðki annað o.s.frv., enn það er skammagt, álitanna afmarkjöt lágnr neinskonar mönnunum, að Jesúitar eru mesta nýtt- og ilsku menn, sem þeir í álitanna heimi, og hafa hannað skorðu illa, enn þau góða til aðgar, í þeim landunum og skólunum sem þeir halda sjá-